

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 335/2026-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **PENAM SLOVAKIA, a.s.**, Štúrova 74/138, Nitra, IČO 36 283 576, zastúpenej advokátska kancelária agner & partners, s. r. o., Špitálska 10, Bratislava, uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Snz/1/2026 z 18. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 14. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 2Snz/1/2026 z 18. februára 2026 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je v správnom konaní žalobkyňou vo veci iného zásahu Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „protimonopolný úrad“). Správny súd v Bratislave uznesením sp. zn. BA-7Sa/75/2017 z 22. apríla 2025 jej žalobu zamietol.
3. Sťažovateľka podala proti označenému uzneseniu kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhoduje najvyšší správny súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3Shk/5/2025.
4. V rámci označeného konania na najvyššom správnom súde sťažovateľka podala námietku zaujatosti proti sudkyňi Zuzane Šabovej. O predmetnej námietke zaujatosti bolo napadnutým

uznesením rozhodnuté tak, že dotknutá sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci sťažovateľky.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že napadnuté uznesenie je arbitrárne a neakceptovateľné, pretože najvyšší správny súd neprihliadal na jej tvrdenie o blízkom rodinnom vzťahu medzi označenou sudkyňou a podpredsedom protimonopolného úradu. Záver najvyššieho správneho súdu, že označenú sudkyňu nemožno ani z hľadiska objektívnej teórie zdania považovať za zaujatú, podľa sťažovateľky neobstojí. Navyše, označená sudkyňa je s podpredsedom protimonopolného úradu v častom kontakte, čo sama priznala. Najvyšší správny súd neprihliadal ani na svoje vlastné rozhodnutie z roku 2022, z ktorého vyplýva, že označená sudkyňa sama priznala existenciu dlhoročných blízkych priateľských vzťahov s dvoma zamestnankyňami protimonopolného úradu a že v nadväznosti na uvedenú skutočnosť bola z prejednávania a rozhodovania v tamtej veci vylúčená. Tie isté zamestnankyne protimonopolného úradu sa podieľali aj na rozhodovaní vo veci tejto sťažovateľky. Najvyšší správny súd predmetný vzťah v napadnutom uznesení iba bagatelizuje, keď o ňom bez dôkazov uzavrel, že ochladol. Práve naopak, najvyšší správny súd mal v takejto situácii podľa názoru sťažovateľky predpokladať priateľskú zhovievavosť a „lojalitu“ sudkyne k zamestnankyniam protimonopolného úradu, teda k svojim bývalým kolegyniam. Sťažovateľka sa ďalej zamýšľa, ako je možné, že viaceré obdobné veci boli na najvyššom správnom súde pridelené rovnakému senátu, ktorého členkou je označená sudkyňa. Najvyšší správny súd podľa sťažovateľky nevenoval dostatočnú pozornosť ani skutočnosti, že označená sudkyňa sa podieľala na príprave internej smernice protimonopolného úradu, ktorej posúdenie je späté so samotnou podstatou jej prípadu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktorým bolo rozhodnuté o ňou podanej námietke zaujatosti sudkyne najvyššieho správneho súdu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu

alebo iného orgánu verejnej moci nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu a inú právnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (m. m. II. ÚS 153/2018).

9. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou pripomína, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

10. Pokiaľ ide o otázku nestrannosti sudcu, ústavný súd stabilne judikuje, že táto sa dotýka samej podstaty spravodlivosti a jej vnímania. Nestrannosť znamená absenciu zaujatosti či predsudku, znamená, že sudca nemá žiaden osobný záujem na výsledku konania, resp. nevzniká navonok legitímny dojem, že by takýto záujem mohol mať. Rozhodovanie sudcom, ktorý nie je nestranný, nie je len popretím rovnosti účastníkov konania, ale ide svojím spôsobom aj o rozhodovanie vo vlastnej veci (*nemo iudex in causa sua*), a vôbec o popretie zmyslu súdnictva a práva.

11. Nestrannosť má stránku subjektívnu a stránku objektívnu, a tie sú overované rovnomennými testami. Európsky súd pre ľudské práva zdôrazňuje význam nestrannosti sudcu pre dôveru verejnosti v súdnictvo, a to jednak vo všeobecnosti, ale osobitne pri objektívnom teste. Pri rozhodovaní o tom, či v danom prípade existuje legitímny dôvod na obavy, že istý sudca nie je nestranný, hľadisko namietateľa je dôležité, ale nie je rozhodujúce; rozhodujúce je, či tieto obavy môžu byť považované za objektívne odôvodnené (porov. rozsudok vo veci Thorgeir Thorgeirson proti Islandu z 25. 6. 1992, sťažnosť č. 13778/88, bod 51).

12. Najvyšší správny súd v napadnutom uznesení k námietkam sťažovateľky odkázal na svoje uznesenia sp. zn. 2Snz/3/2024 z 26. júna 2024, sp. zn. 2Snz/1/2025 z 22. mája 2025 a sp. zn. 2Snz/3/2025 zo 4. decembra 2025, v ktorých totožné námietky spochybňujúce nezaujatosť a nestrannosť sudkyne Suzany Šabovej už preskúmal a vyhodnotil.

13. Vo vzťahu k tvrdenému blízkeho vzťahu medzi označenou sudkyňou a podpredsedom protimonopolného úradu najvyšší správny súd uviedol, že dotknutý funkcionár v čase vykonania inšpekcie u sťažovateľky (rok 2017, pozn.) na protimonopolnom úrade nepôsobil a ani v súčasnosti by vec sťažovateľky nemala spadať pod jeho riadenie. Najvyšší správny súd uznal, že podpredseda protimonopolného úradu je jeden z jeho čelných predstaviteľov, nie je však priamo účastníkom konania. Pokiaľ ide o jeho vzťah so sudkyňou Zuzanou Šabovou, táto žije od roku 2006 sama a kontakty s podpredsedom protimonopolného úradu sa viažu výlučne na otázky týkajúce sa ich spoločného dospelého syna.

14. Pokiaľ ide o tvrdené priateľské vzťahy medzi sudkyňou Zuzanou Šabovou a zamestnankyňami protimonopolného úradu ([REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), menovaná sudkyňa podľa najvyššieho správneho súdu už v súčasnosti s bývalými kolegyňami neudržiava také blízke vzťahy, ktoré by mohli spochybniť jej nezaujatosť. Najvyšší správny súd uznal, že sudkyňa bola ešte v roku 2022 pre svoj vzťah k týmto zamestnankyniam (na ktorý v tom čase sama upozornila, pozn.) vylúčená z prejednávania a rozhodovania v inej veci, od tohto obdobia sa však ich vzájomný vzťah zmenil, keď súčasný kontakt medzi nimi je málo intenzívny a obmedzuje sa iba na odborné stretnutia. Ich vzájomné vzťahy už teda podľa najvyššieho správneho súdu nie sú udržiavané a majú sporadický charakter, z čoho vyplýva aj ich postupné ochladenie.

15. Vo vzťahu k námietke participácie menovanej sudkyne na príprave internej smernice protimonopolného úradu najvyšší správny súd uviedol, že predmetom veci v rámci správneho súdnictva nie je primárne prieskum konkrétného interného aktu. Práca na internom akte protimonopolného úradu, na ktorý si sudkyňa podľa vlastného vyjadrenia nepamätá, nevzbudzuje podľa najvyššieho správneho súdu pochybnosti o jej objektívnej nestrannosti pri posudzovaní iného zásahu protimonopolného úradu v rámci správneho konania. Navyše, aj ak by označená sudkyňa v roku 2016 participovala na konkrétnom internom akte protimonopolného úradu, ani to by bez ďalšieho neznamenal, že ho skompletizovala, vydala a vnútorne sa s ním stotožnila.

16. Z už uvedeného sa ústavný súd presvedčil, že najvyšší správny súd sa v napadnutom uznesení relevantnými námietkami sťažovateľky v skutočnosti zaoberal a poskytol presvedčivé, a teda aj ústavnoprávne akceptovateľné odpovede. Najvyšší správny súd venoval dostatočnú pozornosť tvrdeniu sťažovateľky o intenzite vzťahu medzi ňou a podpredsedom protimonopolného úradu, resp. intenzite jej vzťahu so zamestnankyňami protimonopolného úradu, ako aj otázke tvrdenej prípravy interného aktu protimonopolného úradu menovanou sudkyňou v čase, keď bola sama zamestnankyňou protimonopolného úradu.

17. Sťažovateľka ústavný súd v podstate žiada o prehodnotenie skutkových a právnych záverov najvyššieho správneho súdu, čo však s odkazom na citovanú judikatúru nie jeho úlohou.

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavej neopodstatnenosti.

19. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu